

китѣ — отрупани съ бѣли, свѣтлорумени и бледоянтарни цвѣтове, развѣвани отъ млади девиси и деца — всичко това изпълваше душитѣ имъ съ никога неизпитвана до тогава радостъ и благодарностъ, която се изливаше въ топли, възхитени погледи къмъ оня, който бѣ подарилъ такъвъ невиджанъ день.

На нѣколко поприща извънъ Търново, при мѣстността Кръстецъ, царь Асѣнь съ цѣлото си семейство, заобиколенъ отъ всички боляри и многохиляденъ народъ, очакваше пристигането на честнитѣ мощи на преподобния отецъ Иванъ, великиятъ рилски пустинникъ.

Когато Асѣнь превзе Срѣдецъ, първото нѣщо, което стори, бѣше да посети черквата на св. Иванъ Рилски и да се поклони на чудотворнитѣ му мощи.

И за честта и заякчаването на Царството си реши, да пренесе мощитѣ въ преславната си столица. Затова веднага изпрати на архиепископъ Василий въ Търново, по единъ бързоходецъ, следното писмо:

„Като дойдохъ съ Божията воля въ тия предѣли и стигнахъ града Срѣдецъ, и като намѣрихъ изпълненитѣ съ чудеса и изцѣления честни мощи на преподобния отецъ Иванъ, рилски пустинножителъ, помислихъ, че отъ радостъ хвърча въ въздуха. Неговата голѣма слава е изпълнила цѣлата тая страна, и станалитѣ чудни и преславни изцѣления се прочуха не само тукъ, но и по цѣлата венгерска държава. Като имахъ предвидъ всичко това, мисълта на нашето държавно Величество отсиди Твоя Светостъ да дойде тукъ съ цѣлия църковенъ клиръ, и съ подобаваша почестъ да пренесемъ честнитѣ мощи на преподобния отецъ въ нашия преславенъ царски градъ за похвала на църквата и за укрепване на нашето благочестиво царство.

Асѣнь, царь. 6702 лѣто“

Щомъ Василий прочете това писмо, събра цѣлия си клиръ и, като имъ изложи царската воля, въздаде благодарствена молба къмъ Бога, и съ препълнена отъ благочестива ревностъ душа се опжти съ всички епископи за Срѣдецъ.

Тогава царътъ довѣри мощитѣ на Василий, остави му